

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Strojírny – RINOH, s.r.o.**, IČ 49786865
sídlem Luční 67/12, Severní Předměstí, Plzeň
zastoupen DPE servis a.s.
sídlem Křemencova 178/10, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2021, č. j. 25160/21-7700-40500-106613

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Plzeňský kraj rozhodnutími ze dne 12. 7. 2017, č. j. 1354102/17/2300-31473-400650 a č. j. 1354100/17/2300-31473-400650 (dále jen „platební výměry na odvod“), vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 3 630 000 Kč a do Národního fondu ve výši 20 569 997 Kč. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 13. 8. 2018, č. j. 33071/18/5000-10480-712244, zamítlo odvolání žalobce a platební výměry na odvod potvrdilo.
2. Žalobce podal dne 29. 11. 2019 návrh na obnovu řízení. Odvolací finanční ředitelství (správní orgán I. stupně) žádost rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020, č. j. 28405/20/5000-10480-712244, zamítlo. Odvolání žalobce zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uváděl, že projekt nebyl realizován, protože žalobce neměl k dispozici konkrétní trubku, na které by mohl realizaci provést. Žalobce získal informace o podání společnosti CD REGENT s.r.o. (dále jen „společnost CD REGENT“) ze dne 23. 11. 2020, které bylo učiněno v daňovém řízení společnosti CD REGENT a které obsahovalo prohlášení pana M. a pana J. Z těchto prohlášení je zcela zřejmé, že nejenže žalobce příslušnou trubkou v závěru roku 2013 disponoval, ale že i předmětnou výrobu fakticky realizoval. Žalobce v rámci řízení o na návrhu na povolení obnovy řízení předložil důkazy o dispozici s materiálem sloužícím pro výrobu výkovku z trubky, a to: Protokol, který si vyhotovila společnost CD REGENT včetně fotografií výrobku žalobce, obrobku z trubky „A“ vyrobeného 16. 12. 2023 z výkovku ze startovací trubky a následně obrobeného. Na fotografii, kterou zhotovil P. J., jako tehdy zmocněná osoba obchodního partnera CD REGENT, dokládá, že se jedná skutečně o výrobek označený A, vyrobený novou technologií a tehdy existující. V rámci daňové kontroly u společnosti CD REGENT s.r.o. bylo doloženo i prohlášení pana M. o tom, že v srpnu 2013 poskytl nerezovou trubku o délce 1,8 m, když tato trubka byly následně dodána žalobci a z ní byla provedena výroba dne 16. 12. 2013. Toto prohlášení bylo panem M. datováno 20. 10. 2020. jedná se o důkazy, které v souhrnu s ostatními již předloženými důkazy prokazují dodání nerezové trubky startovací sady a z ní následně vyhotovení výkovku v zápusťkové kovárně dne 16.12. 2013 dle projektu.
4. Žalobce dále namítá, že je mu neprávem vytýkáno, že v rámci veřejné zakázky stanovil neúměrný požadavek na délku záruční doby 5 let. Odkazuje na předložený znalecký posudek č. 664 Ing. V. Š., CSc., MBA, ze dne 21. 1. 2019 (dále jen „znalecký posudek č. 664“), ve kterém znalec konstatuje, že žalobcem požadovaná délka záruční lhůty je legitimním požadavkem.
5. Žalobce také namítá, že žalovaný nesprávně posoudil, že rozsudek Vrchního soudu v Praze (dále jen „Vrchní soud“) ze dne 29. 4. 2019, č. j. 6 To 42/2018-4057 (dále jen „rozsudek Vrchního soudu“), se vztahuje výlučně na informační povinnosti žalobce. Podle žalobce má zmíněný rozsudek vliv na posouzení nejméně 3 porušení administrativního charakteru (informační povinnost, archivaci 2009, 2010 a rating). Správce daně tedy vyměřil sankci mimo jiné za porušení povinnosti, kterou však i dle rozhodnutí soudu v trestní věci žalobce neměl.

6. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že rozsudek Vrchního soudu nemůže vyvolat změnu rozhodnutí, o jehož obnovu je žádáno, neboť většina z celkových 13 porušení rozpočtové kázně má za následek odvod dotace v plné vyplacené výši, tedy ve výši 24 199 997 Kč. Podle žalobce žalovaný opomíjí, že soudem byla potvrzena řádná realizace projektu. Realizace projektu má pak vliv na všechna údajná porušení, u kterých byla možnost odvodu dotace v plné vyplacené výši.
7. Podle žalobce se důsledek zobecňování údajných porušení a nepovolení obnovy plně promítá do vyměřených sankcí. Ty byly totiž vyměřeny také ve shodné výši jako vrácená dotace. Pokud však byl projekt naplněn, nemohlo dojít k vyměření takto vysokého rozsahu penále, přičemž tato skutečnost by byla postavena najisto právě v povoleném řízení o obnově.
8. Žalobce odkazuje na čl. VII. odst. 5 Podmínek o poskytnutí dotace, dle kterého se za porušení rozpočtové kázně nepovažuje porušení, které by bylo způsobeno nepředvídatelnými okolnostmi, a tedy takové porušení ani nemůže být sankcionováno. Za tuto nepředvídatelnou okolnost lze jistě považovat nezákonné trestní stíhání, jak žalobce, tak i Ing. H. (tehdejšího jednatele žalobce). Vytýká-li správce daně např. nezavedení velkokapacitní výroby deklarovanou inovativní metodou ve stanoveném termínu, pak je třeba si uvědomit, že kapacita výroby byla ovlivněna tím, že navýšení výroby bylo podmíněno získáním cizích zdrojů, přičemž žalobce měl přislíbeno, že Ing. H. poskytne svůj nemovitý majetek pro účely ručení za účelem získání bankovního či jiného obdobného úvěru pro navýšení sériovosti a zkapacitnění realizované výroby. V důsledku trestního řízení mimo jiné došlo k zajištění veškerého nemovitého majetku Ing. H., který měl sloužit pro zajištění potenciálních bankovních úvěrů určených jako zdroj pro velkokapacitní výrobu a nemohlo tak dojít k plánovanému zavedení velkokapacitní výroby.
9. Žalobce uvádí, že nestandardně rozsáhlé a dlouhotrvající trestní stíhání se nakonec ukázalo jako nezákonné, když právě rozsudkem Vrchního soudu byli žalobce i Ing. H. zproštěni obžaloby v plném rozsahu. Dlouhotrvajícím nezákonným trestním stíháním došlo k zásahu do fungování žalobce a byly ztíženy i možnosti efektivně řešit tehdy probíhající kontrolu včetně možnosti zajištění důkazních prostředků. Za situace, kdy žalobce byl paralyzován v důsledku nezákonného trestního stíhání, nadto vyvolaného správcem daně, nelze žalobci klást k tíži nedodržení lhůt k předložení důkazů.
10. Žalobce namítá, že se žalovaný účelově vyhýbá skutečnosti, že o realizaci projektu fakticky rozhodl již Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5 T 12/2016-3947, když dospěl závěru, že projekt zápusťkové kovárny, který byl předmětem dotace, byl skutečně řádně realizován. Tato skutečnost nebyla rozporována ani v řízení před Vrchním soudem. Vzhledem k tomu, že soud posuzoval, zda došlo k porušení dotačních podmínek, musel logicky zhodnotit i otázku samotné realizace projektu. Je tedy nepochybné, že soud rozhodující v trestní věci dospěl k závěru, že daný projekt byl řádně zrealizován. V dané době nepravomocný rozsudek Krajského soudu v Plzni nebylo možné použít ještě před jeho postavením najisto rozhodnutím Vrchního soudu. podle názoru žalobce tak byla i v případě tohoto rozsudku dodržena šesti měsíční lhůta pro jeho využitelnost v obnově, neboť jím bylo argumentováno v návrhu na povolení obnovy ve lhůtě kratší než 6 měsíců.
11. Žalobce si je vědom, že znalecký posudek č. 664 nepředkládal v šestiměsíční subjektivní lhůtě stanovené pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, neboť byl žalobce s ohledem na údajné neplnění své informační povinnosti nepravomocně odsouzen Krajským soudem

v Plzni. Teprve rozhodnutím Vrchního soudu byla věc postavena najisto, žalobce byl zproštěn obžaloby, přičemž ve shodě s rozhodováním obou soudů předložený znalecký posudek staví realizaci projektu najisto, tedy jedná se o důkaz, který dokresluje a potvrzuje správnost názoru soudu ohledně řádné realizace projektu.

12. Podle žalobce nemohou být správce daně opomíjeny výsledky trestního řízení. Pokud soud dospěl mimo jiné k závěru, že žalobce neměl povinnost hlásit dodatečně zjištěnou změnu výsledku hospodaření za období předcházející Rozhodnutí o poskytnutí dotace, že nedošlo k porušení informační povinnosti, v daňovém řízení nelze dospět k jinému závěru, než jaký byl ohledně této otázky vysloven v pravomocném trestním rozsudku.
13. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že správce daně nebyl v důsledku absence odborných znalostí schopen odborně posoudit předložené důkazy technického charakteru. Žalobce přitom nikdy netvrdil, že by správce daně potřeboval odborné znalosti k poznání rozdílu mezi trubkou a tyčí. námitky žalobce vždy mířily na nutnost odborného posouzení technologie kování, k čemuž se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjadřuje a s námitkami žalobce se vůbec nevypořádává.
14. Dále žalobce namítá, že správce daně neměl k dispozici žádné odborné zhodnocení předmětné metody kování. Žalobce zpochybňuje relevanci Mimořádného odborného posudku Ing. K.
15. Podle žalobce správce daně nebyl schopen posoudit technické aspekty projektu, a tedy ani splnění či nesplnění jeho realizaci. Žalobce uvádí závěry plynoucí ze znaleckého posudku č. 664, přičemž tyto závěry podle žalobce svědčí o řádné realizaci projektu.
16. Žalobce se domnívá, že předložil nové skutečnosti a důkazy, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, a které by i bez návrhu na povolení obnovy řízení představovaly důvod pro obnovu řízení i z moci úřední.
17. Žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.
19. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 11. 3. 2022. Uvedl, že nemohl vědět, že prohlášení a protokol existují. Protokol je dokumentem, který vyhotovil pro společnost CD REGENT s.r.o. pan P. J. bez vědomí žalobce. Čestné prohlášení pana M. je datováno 20. 10. 2020 a bylo předloženo Odvolacímu finančnímu ředitelství s doplněním odvolání dne 18. 12. 2020. Oba tyto důkazy splňují podmínku zakotvenou v § 117 odst. 1 písm. a) a v § 118 odst. 2 daňového řádu. Nadto společnost CD REGENT s.r.o. nebyla povinna vyhotovovat protokol o výrobě příruby a žalobce o jeho existenci ani nevyrozuměla. Žalobce tudíž neměl možnost tento protokol jakožto důkazní prostředek navrhnout. Z uvedených důvodů není žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 2 Afs 11/2017-24 na danou věc přílehlavý. V odkazované věci se nejednalo o informace od obchodního partnera, ale o informace od nizozemské daňové správy, která má zákonnou povinnost určité údaje uchovávat.

20. Po žalobci nebylo možné požadovat, aby navrhoval veškeré myslitelné důkazní prostředky, o nichž však neměl žádné konkrétní povědomí. Nelze opomenout, že důkazní návrhy žalobce byly ze strany žalovaného častokrát svévolně ignorovány, např. navrhovaný výslech Ing. J. V., účetnictví společnosti Black Age s.r.o., navrhované ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, znalecký posudek z oboru strojírenství (bod 52 rozhodnutí o odvolání č. j. 33071/18/5000-10480-712244) nebo účetnictví společnosti CD REGENT.
21. Žalobce uvádí, že žalovaný dospěl k nepodloženému a nesprávnému závěru, že výrobu nerezové příruby „A“ provedla společnost CD REGENT. Uvedená společnost však byla pouze dodavatelem strojního vybavení (včetně startovací trubky). O zkušebním provozu si pověřené osoby společnosti CD REGENT zhotovily protokol, což ale žalobci v té době nesdělily. Pokud se žalovaný domnívá, že žalobce o existenci protokolu věděl před 23. 11. 2020, měl by označit důkazy, na základě kterých k takovému závěru došel.
22. Žalobce dále poukazuje na nesprávné hodnocení čestného prohlášení ze strany žalovaného. Odkazuje na použitelnost důkazů podle § 93 odst. 1 daňového řádu. Podle žalobce žalovaný vychází z premisy, že veškerá tvrzení žalobce jsou a priori nepravdivá. V tomto stadiu žalovaný nemůže hodnotit věrohodnost navržených svědků, případně důkazů. Pan M. není v žádném směru osobou spřízněnou se žalobcem nebo se společností CD REGENT. Pan M. mohl uvést specifické rozměry předmětné trubky, neboť viděl pořízenou fotografii se štítkem s rozměry, která mu byla předložena k potvrzení, že se jedná o trubku, kterou poskytl společnosti CD REGENT. Tento navrhovaný důkaz je stěžejní, neboť na jeho základě lze spolehlivě doložit realizaci projektu. Pan M. je osobou, která má letité zkušenosti v kovovýrobě a tyto zkušenosti využívá i ve svém soukromém životě jako koníček. K tomu jako důkaz žalobce přikládá fotografii kovové věže, kterou si pan M. vystavěl na svém pozemku. Proto není nereálné, že předmětnou trubku vlastnil a poskytl společnosti CD REGENT. Argument žalovaného, že vlastnictví trubky má být prokázáno fakturou, že převzetí trubky mělo být písemně potvrzeno ze strany společnosti CD REGENT nebo že trubka měla být zahrnuta do materiálu ve vlastnictví CD REGENT je přehnaně formalistický.
23. Podle žalobce není na místě tvrzení žalovaného, že čestné prohlášení ze dne 20. 10. 2020 je důkazem, který neexistoval již v době rozhodování správce daně. Čestným prohlášením žalobce pouze dokládá existenci důkazu, který se vztahuje k předmětnému řízení a nemohl být uplatněný bez zavinění žalobce (neboť si nebyl vědom jeho existence) a může mít podstatný vliv na výsledek řízení. Žalovaná v této fázi řízení nemůže předjímat věrohodnost a relevantnost tvrzení Ing. M. Žalobce cituje z komentářové literatury s tím, že v případech, kdy jsou důkazy pro obnovu řízení navrženy daňovým subjektem bude postačovat při hodnocení jejich potenciálu pro povolení obnovy řízení menší vliv na výrok rozhodnutí než u nařízení obnovy z moci úřední.
24. Obrobek nerezové příruby „A“ z předmětné trubky byl zkoumán v laboratoři v Dobřanech a byl o tom pořízen protokol ze dne 8. 10. 2014. Tento konkrétní kousek byl po vznesení námítky, že se mohlo jednat o odlitek, opět zkoumán akreditovanou laboratoří Proino v Dobřanech dne 12. 10. 2016, kdy bylo zjištěno, že se jednalo výkovek. Tyto skutečnosti žalobce již žalovanému doložil a jsou zahrnuty v navrhovaném znaleckém posudku č. 664. Zvedení velkokapacitní výroby nebo prodeje nebylo závazným ukazatelem, tudíž navrhované důkazy, které dokazují uskutečnění výroby předmětných výkovek (i v řádu jednotek kusů), mají přímý dopad na prokázání řádné a včasné realizace projektu. Žalobce

jako důkaz navrhuje znalecký posudek č. 664 a Certifikát kvality managementu společnosti Strojírny RINOH, s.r.o.

25. Žalobce poukazuje na skutečnost, že pozdní dodání znaleckého posudku č. 664 bylo primárně zapříčiněno probíhajícím trestním stíháním žalobce a Ing. H. Trestní stíhání, v jehož důsledku žalobce nebyl schopen včas předložit některé důkazy k návrhu na obnovu řízení, bylo zapříčiněno žalovaným. Žalovaný důsledky trestního stíhání bagatelizuje. Kapacity žalobce i jejího zástupce byly trestním stíháním zcela vytěženy. Ing. H. musel absolvovat pobyt na psychiatrii. Pokud žalovaný za takové situace namítá pozdní předložení důkazů, je takový postup ve zjevném rozporu s dobrými mravy. Pokud by soud dospěl k závěru, že subjektivní lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení nebyla ze strany žalobce dodržena, má žalobce za to, že z výše uvedených důvodů by soud k této skutečnosti neměl přihlížet. Jako důkaz žalobce dokládá znalecký posudek na Ing. H. z oboru psychiatrie. Žalobce dodává, že charakter trestního stíhání, jakožto závažné a nepředvídatelné události, se projevil teprve vydáním zprošťujícího rozsudku, neboť tím byla deklarována jeho nedůvodnost a nezákonnost, která ale již způsobila výše uvedené důsledky, mj. vytěžení kapacit žalobce. Není proto správný názor žalovaného, že argumentaci ohledně nepředvídané události měl žalobce uplatnit již v původním řízení. Právní názor Vrchního soudu v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 6 To 42/2018-4057 stran neexistence informační povinnosti žalobkyně v rozsahu, jaký tvrdil správce daně, je rovněž možné považovat za novou skutečnost, která může mít vliv na původní rozhodnutí ve věci ve smyslu § 117 a násl. daňového řádu.
26. Žalobce uvádí, že závěry trestních soudů, které potvrdily řádnou realizaci projektu, mohou mít vliv na všechna tvrzená porušení, u kterých byla možnost odvodu dotace v plné výši. Trestní soud posuzoval faktickou stránku věci, proto argumenty žalovaného, že rozhodnutí trestního soudu nemůže mít dopad na částku vyměřeného odvodu, nemůže obstát. Všech 9 tvrzených porušení rozpočtové kázně (ve výši celé částky použité dotace), je odvozováno pouze od domnělé nerealizace projektu. Deklarování řádné realizace projektu trestními soudy se mohlo promítnout do dalších shledaných porušení rozpočtové kázně a na ní navazujících rozhodnutí o vyměřeném penále, což by mělo být důsledně posuzováno v rámci obnoveného řízení.
27. Podle žalobce nelze lpět na názoru, že ani nové důkazy nemůžou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Postupně dochází ke změně právního názoru v hodnocení, zda se v bodech, ve kterých žalovaný vyjmenovával údajná porušení podmínek poskytnutí dotace, vůbec jednalo o porušení těchto podmínek. Žalobce má za to, že veškeré uvedené skutečnosti prokazují naplnění podmínek stanovených v § 117 a násl. daňového řádu.

IV. Ústní jednání

28. Ústního jednání dne 25. 5. 2023 se žalobce nezúčastnil, žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci a odkázal na své písemné podání ve věci. Žalobce navrhoval k důkazu fotografii konstrukce (kovové věže) umístěné na pozemku pana M., znalecký posudek č. 664, který je součástí správního spisu, dále pak certifikát kvality managementu žalobce a znalecký posudek z oboru psychiatrie na tehdejšího jednatele žalobce. Krajský soud těmto návrhům nevyhověl pro nadbytečnost, jak bude v podrobnostech patrné v následující části V. odůvodnění tohoto rozsudku.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
30. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo posouzení otázky, zda žalobce v návrhu na obnovu řízení uplatnil nové skutečnosti nebo důkazy dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, či nikoli.
32. Krajský soud na úvod předesílá, že předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci nebylo původní daňové řízení, resp. rozhodnutí o odvodu, ale rozhodnutí ve věci návrhu na obnovu řízení. V řízení o povolení obnovy řízení (tedy v první fázi obnovy řízení) správní orgán zkoumá toliko to, zda jsou naplněny podmínky, za kterých se obnovené řízení povolí.
33. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
34. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.
35. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná. Závažnost okolností, pro které má být řízení obnovené, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnil dosud zjištěný skutkový stav (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007-91).
36. Pro nařízení obnovy řízení z důvodu uvedeného v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nezbytné kumulativní naplnění tří základních podmínek. První z nich je, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, druhou, že tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a třetí podmínkou je, aby nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde.
37. Důvodem pro povolení obnovy řízení může být pouze taková skutečnost, která již existovala v době původního rozhodování správce daně o daňové povinnosti žalobce, a tudíž tak v souhrnu vytvářela skutkový stav, který v době vydání rozhodnutí již trval a k němuž tento opravný prostředek směřuje (srov. např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne

27. 6. 2007, č. j. 9 Ca 285/2005-34). Současně však platí, že tato skutečnost (nebo důkaz) nemohla být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněna v řízení již dříve.

38. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
39. Žalobci byla poskytnuta na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „poskytovatel“) dotace v rámci Operačního programu Podnikání a inovace na uskutečnění projektu „Zápustková kovárna“ (dále jen „projekt“) v maximální výši 25 000 000 Kč. Předmětem projektu měla být zásadní inovace linky na výrobu nerezové příruby procesem zápustkového kování z trubky a jejího následného obrobení, kdy realizace projektu zajistí velkokapacitní výrobu konečných produktů zcela novou, dosud neznámou metodou.
40. Na základě podnětu poskytovatele dotace zahájil Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) daňovou kontrolu žalobce, na jejímž základě dospěl k závěru, že žalobce porušil několik podmínek poskytnutí dotace ze státního rozpočtu ČR a prostředků strukturálních fondů, které byly součástí rozhodnutí o dotaci (dále jen „dotační podmínky“ nebo „podmínky poskytnutí dotace“). Konkrétně žalobce pochybil tím, že a) nerealizoval projekt v souladu se žádostí o poskytnutí dotace, b) nezajistil prvotní financování, c) nearchivoval veškerou dokumentaci k projektu, která není uložena v aplikaci eAccount včetně účetnictví po dobu 10 let, d) nedodržel ustanovení politiky ES v oblasti ochrany životního prostředí, e) nerealizoval projekt v termínu stanoveném v rozhodnutí o dotaci, f) nedodržel závazný ukazatel a závazný termín ukončení projektu, g) nevedl účetnictví v souladu se zákonem, h) při výběru dodavatelů postupoval v netransparentně, diskriminačně a v rozporu se zásadou rovného zacházení, i) vykazoval výdaje, které nebyly v souladu s obecnými principy způsobilosti výdajů z hlediska času, umístění a účelu a současně nebyly vynaloženy účelně, hospodárně a efektivně, j) písemně neinformoval poskytovatele dotace o změnách svého majetkoprávního či formálně-právního postavení, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) a j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“). Vzhledem ke zjištěným porušením správce daně vydal platební výměry na odvod a následně platební výměry na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům na odvod i proti platebním výměrům na penále a zmíněná rozhodnutí správce daně byla potvrzena. Proti rozhodnutím o odvolání ve věci odvodu i ve věci penále brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni.
41. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že Krajský soud v Plzni obě žaloby žalobce zamítl, a to rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 Af 50/2018-257. Kasační stížnost žalobce proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Plzni byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 295/2021-46.
42. Se žalobcem (jakož s i jeho tehdejší jednatel Ing. H.) bylo současně vedeno trestní řízení pro podezření z trestného činu poškozování finančních zájmů Evropské unie (podle § 260 odst. 1, 5 trestního zákoníku). Rozsudkem Vrchního soudu, byli žalobce i Ing. H. zproštěni obžaloby a současně byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5 T 12/2016-3947, kterým byli oba obžalovaní původně uznáni vinnými ze spáchání výše zmíněného trestného činu.
43. Žalobce se následně návrhem podaným u Odvolacího finančního ředitelství domáhal obnovy řízení ve věci odvodu. Za nový důkaz ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového

řádu žalobce pokládal rozsudek Vrchního soudu, a znalecký posudek č. 664 z oboru strojírenství a ekonomika, doručený Odvolacímu finančnímu ředitelství dne 19. 2. 2020 v rámci doplnění návrhu na obnovu řízení. Odvolací finanční ředitelství návrh na obnovu řízení ve věci odvodu zamítlo.

44. Proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o zamítnutí návrhu na obnovu řízení se žalobce odvolal. Zpochybnil správnost závěrů Odvolacího finančního ředitelství a doplnil nové skutečnosti a důvody pro obnovu řízení (mimo jiné předložil protokol vyhotovený panem J. a čestné prohlášení pana M. a poukazoval na nedostatečnou odbornost správce daně, který ve věci rozhodl bez znaleckého posudku, jehož předložení žalobce avizoval). Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k tvrzením a k důkazním návrhům, které žalobce v návrhu na obnovu řízení a v jeho doplnění uvedl. Žalovaný ozřejmil, z jakých důvodů nejde o skutečnosti nebo důkazy nové, v případě nových důkazů pak proč nejde o důkazy, které nemohl stěžovatel bez svého zavinění uplatnit již dříve, případně též, že se vůbec nejedná o důkazy relevantní pro dané řízení.
45. Dílčí část argumentace žalobce se týká důkazu (protokolu vyhotoveného dne 18. 12. 2013 panem Jandou), který žalobce získal do své dispozice až po skončení daňového řízení ve věci odvodu, a který dle žalobce svědčí o tom, že měl od společnosti CD REGENT k dispozici materiál (nerezovou trubku) na výrobu přírub a že z tohoto materiálu (nerezové trubky) přírubu vyrobil již dne 16. 12. 2013 a že tedy uskutečnil projekt v souladu se žádostí o dotaci. Dále dle žalobce vyšla najevo nová skutečnost, že předmětnou nerezovou trubku zdarma poskytl společnosti CD REGENT pan M., což žalobce dokládá čestným prohlášením pana M.
46. Ve shora zmíněném protokolu ze dne 18. 12. 2013 se pan J. vyjadřuje k dodání nerezové trubky žalobci a k výrobě příruby z této trubky na konci roku 2013. Krajský soud k tomu ve shodě s žalovaným uvádí následující. Pokud žalobce považoval vyjádření pana J. k předmětným skutečnostem zachycené v protokolu za klíčové, měl a mohl jeho výsledky navrhnout již v průběhu daňového řízení, jehož obnovy se domáhá. Žalobce neuvádí nic, co by mu v takovém návrhu bránilo. Nejedná se o informace, které by nebylo možné získat aktivitou žalobce. Žalobce v podané žalobě zdůrazňoval, že o vyhotovení protokolu nemohl vědět. Podstatné však v dané věci je, že v protokolu jsou zachyceny skutečnosti týkající se zkušebního provozu, u kterého z logiky věci musel být přítomen kromě žalobce i právě autor protokolu (pan J.). Žalobce tedy musel mít povědomí o přítomnosti pana J. během zkušebního provozu a musel si učinit úsudek, že jde o osobu, která mohla poskytnout relevantní informace o zkušebním provozu a výrobě, a měl tak tuto verzi událostí sdělit v průběhu daňového řízení ve věci odvodu. Pokud žalobce v daňovém řízení ve věci odvodu důkazní návrh na svědeckou výpověď pana J. nevznesl (a ani nezmínil že pan J. byl za společnost CD REGENT přítomen u žalobce během zkušebního provozu), byť je nyní přesvědčen, že informace uvedené panem J. do protokolu mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí v řízení o odvodu, pak žalobcem navržený důkaz nesplňuje jednu z podmínek nezbytných pro povolení obnovy řízení, tj. že by se jednalo o nový důkaz, který by bez zavinění žalobce či správce daně dodatečně vyšel najevo. Opačný závěr by odporoval smyslu a účelu obnovy řízení. Návrh žalobce na obnovu řízení spojený s protokolem vyhotoveným panem J. tak nesplňuje podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
47. Krajský soud souhlasí se žalobcem, že žalovaný bez opory ve spisovém materiálu uvedl, že zkušební výrobu zajišťovala namísto žalobce společnost CD REGENT, nicméně tato dílčí nesprávnost nemá vliv na výše uvedené závěry a na zákonnost napadeného rozhodnutí.

48. Co se týká čestného prohlášení pana M. ze dne 20. 10. 2020, krajský soud vyhodnotil jako správné posouzení žalovaného, že dané prohlášení může potvrzovat toliko předání trubky panem M. společnosti CD REGENT. Z čestného prohlášení není vůbec patrné, že danou trubkou následně disponoval žalobce a že právě z této trubky u žalobce proběhla na sklonku roku 2013 výroba. Čestné prohlášení, resp. pouhé předání trubky do dispozice společnosti CD REGENT tak nejsou důkazem, resp. skutečností s podstatným vlivem na výrok napadeného rozhodnutí. S ohledem uvedené krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz fotkou konstrukce kovové věže umístěné na pozemku pana M. - pro rozhodnutí ve věci odvodu nebyla podstatná skutečnost, zda pan M. mohl vlastnit nerezovou trubku a zda ji mohl předat společnosti CD REGENT či nikoli, ale to, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by měl v době ukončení projektu k dispozici materiál (trubku) pro výrobu. Pokud žalobce v daňovém řízení ve věci odvodu nebyl schopen prokázat, že by měl v době ukončení projektu odpovídající materiál, ze kterého by mohl výrobu realizovat, pak skutečnost, že společnost CD REGENT obdržela od pana M. trubku, nemůže důkazní situaci žalobce vylepšit. Čestné prohlášení pana M. (ani jeho případný výsledek) proto nelze považovat za důkaz, který může mít vliv na rozhodnutí ve věci odvodu a nejedná se tak o důvod obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Rozhodující pro posouzení, zda se v případě čestného prohlášení může jednat o nový důkaz pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, je tedy to, že může mít vliv na rozhodnutí ve věci odvodu. Na této skutečnosti nezmění nic ani pochybnosti žalovaného vyslovené v napadeném rozhodnutí ohledně věrohodnosti čestného prohlášení. Krajský soud proto z důvodu nadbytečnosti věrohodnost čestného prohlášení neposuzoval (*pozn. Argumentace žalobce obsažená v replice věrohodnost čestného prohlášení neposiluje, když žalobce na str. 3 repliky uvádí, že pan M. mohl s odstupem více než sedmi let od darování uvést specifické rozměry trubky, neboť viděl fotografii se štítkem a rozměry, která mu byla předložena k potvrzení, že se jedná o trubku, kterou poskytl společnosti CD REGENT. K tomu žalobce uvádí, že pan M. není v žádném směru spřízněnou osobou se žalobkyní nebo se společností CD REGENT. Podle výpisu z obchodního rejstříku byl pan M. v letech 1993 až 2000 jednatelem a společníkem žalobce.*)

49. Další část žalobní argumentace je postavena na názoru žalobce, že trestní soudy rozhodující v jeho věci dospěly k závěru ohledně řádné realizace projektu, což má beze sporu dopad na všechna porušení rozpočtové kázně, na kterých stojí rozhodnutí orgánů finanční správy k uložení odvodu. Krajský soud tento názor nesdílí. Je třeba připomenout, že předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou odlišná, neboť se jedná o specifická řízení s odlišně pojatým rozložením důkazního břemene a s odlišnými cíli. Výsledky daňového řízení a trestního řízení ohledně prověřování jedné obchodní transakce tudíž nemusí být nutně shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2018, č. j. 1 Afs 220/2017-28). Z odůvodnění zmíněného trestního rozsudku neplyne, že by se Krajský soud v Plzni jakkoli blíže zabýval tím, zda realizace projektu byla v souladu s dotačními podmínkami, k jejichž splnění se žalobce zavázal. Krajský soud v Plzni sice v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5 T 12/2016-3947, uvedl, že žalobce řádně realizoval projekt, nicméně učinil tak v rámci svých úvah ohledně trestu a uvedenou skutečnost zmínil jako polehčující okolnost. Vrchní soud v Praze nadto rozsudkem ze dne 29. 4. 2019, č. j. 6 To 42/2018-4057, rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a žalobce zprostil obžaloby. Ze všech výše uvedených důvodů proto k závěrům vysloveným ve zrušeném rozsudku Krajského soudu v Plzni nelze přihlídnout tak, jak se domáhá žalobce. Otázku souladu projektu s dotačními podmínkami

neřešil ani Vrchní soud. Vrchní soud se k odvolání žalobce zabýval tím, zda je žalobce trestně odpovědný za poškozování finančních zájmů Evropské unie (podle § 260 odst. 1, 5 trestního zákoníku), přičemž jednání žalobce, který neinformoval poskytovatele dotace o skutečnostech majících vliv na posouzení jeho finanční stability, neshledal trestným. Jedině v tomto směru by rozsudek Vrchního soudu mohl mít dopad na uložení odvodu. Na celkový výsledek řízení o odvodu však rozsudek Vrchního soudu nemůže mít vliv, jak správně vyhodnotil žalovaný. Z platebních výměrů na odvod a z rozhodnutí o odvolání, kterým byly tyto platební výměry potvrzeny, vyplývá, že orgány finanční správy shledaly více porušení rozpočtové kázně, které měly za následek odvod dotace v plné výši, a které zůstaly zcela mimo potenciální dopad trestního rozsudku Vrchního soudu v Praze.

50. Krajský soud k tomu dodává, že mezi orgány finanční správy a žalobcem není a nebylo sporné, že žalobce při podání žádosti o dotaci uváděl jiné (příznivější) hospodářské výsledky, než jaké následně zpětně vykázal (žalobce zpětně vykázal za rozhodná období let 2009 a 2010 ztrátu namísto zisku). Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 295/2021-46, ve věci žalobce týkající se odvodu sice konstatoval, že z dotačních podmínek jednoznačně neplynulo, že žalobce měl poskytovatele dotace informovat také o změně hospodářských výsledků, která byla rozhodná pro posouzení jeho finanční stability, a proto nelze žalobci vytýkat porušení informační povinnosti stanovené v dotačních podmínkách. Současně však Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud bylo zjištěno, že by žalobce na základě následně vykázaných výsledků, pokud by je uvedl již při podání dotace, dotaci vůbec nezískal, je zcela namístě, aby mu byla uložena povinnost k jejímu vrácení. V opačném případě by se tím otevřel prostor pro obcházení podmínek pro přiznání dotace žadatelům, kteří by mohli „bezrestně“ zkreslovat skutečnosti rozhodné pro přiznání dotace za účelem jejího získání, aby po jejím obdržení formálně uvedly vykazovaný stav do souladu se skutečností.
51. Krajský soud má za to, že i s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, nemůže obstát argumentace žalobce, že rozsudek Vrchního soudu je důkazem, který může mít vliv na rozhodnutí ve věci odvodu ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
52. Co se týká žalobcem zmiňovaného znaleckého posudku č. 664, není předmětem sporu, že žalobce nepředložil tento posudek v šestiměsíční subjektivní lhůtě podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Z podané žaloby vyplývá, že žalobce si je této skutečnosti vědom. Ve vztahu ke znaleckému posudku č. 664 tedy krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že žalovaný správně posoudil návrh žalobce na obnovu řízení jako opožděný. Již jen z tohoto důvodu nemohlo na základě předložení znaleckého posudku žalobcem dojít k obnově řízení.
53. Není-li mezi účastníky řízení sporu o tom, že v případě znaleckého posudku č. 664 nedošlo k naplnění nutné zákonné podmínky vyplývající z § 118 odst. 2 daňového řádu a posuzovaný návrh na obnovu řízení (podání doručené Odvolacímu finančnímu ředitelství dne 19. 2. 2020) byl učiněn po uplynutí subjektivní lhůty dle § 118 odst. 2 daňového řádu, stává se pro posouzení věci zcela nepodstatnou otázkou, zda návrh žalobce na obnovu řízení spojený se znaleckým posudkem č. 664 splňuje podmínky stanovené v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Krajský soud se tedy touto otázkou (a žalobními tvrzeními směřujícími k této otázce) podrobněji nezabýval, a to na rozdíl od žalovaného, který řešení dané otázky učinil obsahem svého rozhodnutí. Krajský soud toto vyhodnocení považuje za nadbytečné, což však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

54. Krajský soud nicméně považuje za vhodné pouze ve stručnosti podotknout, že se shoduje se závěry žalovaného, že žalobce měl pro dodání znaleckého posudku, jehož předložení avizoval, dostatečný časový prostor již v rámci daňového řízení ve věci odvodu. Byl to žalobce, který měl prokázat splnění dotačních podmínek a nedoložení znaleckého posudku, jehož předložení avizoval, nemůže jít k tíži orgánům finanční správy. K totožnému závěru dospěl ostatně i Krajský soud v Plzni ve výše zmíněném rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 Af 50/2018-257. Skutečnost, že se žalobcem bylo vedeno trestní řízení, neměla vliv na to, že důkazní břemeno ohledně prokázání splnění dotačních podmínek nesl žalobce a musel si tedy být vědom toho, jaké důsledky mohou být spojeny s nepředložením deklarovaného důkazního prostředku. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodl-li se odvolací orgán ukončit daňové (odvolací) řízení ve věci odvodu bez znaleckého posudku, učinil tak proto, že provedené dokazování bylo dostatečné k přijetí závěru, že žalobce neuskutečnil projekt v souladu se žádostí o dotaci a nesplnil účel, na který mu byla dotace poskytnuta. Jednou z okolností bylo například to, že žalobce nebyl schopen prokázat, že by měl v době ukončení projektu odpovídající materiál (trubku), ze kterého by mohl výrobu realizovat. Krajský soud se shoduje se žalovaným, že pro tento závěr není zapotřebí zvláštních odborných znalostí ani vypracování znaleckého posudku. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že jeho námitky ohledně nedostatečné odborné způsobilosti správce daně zůstaly v napadeném rozhodnutí nevyřešeny.
55. S ohledem na výše uvedené ob stojí závěr žalovaného, že skutečnost, že až po právní moci platebních výměrů na odvod byl zpracován znalecký posudek č. 664, který byl žalobcem předložen opožděně po uplynutí subjektivní lhůty dle § 118 odst. 2 daňového řádu, nelze akceptovat jako důvod pro obnovu řízení. Je proto bezpředmětné, aby se krajský soud zabýval obsahem znaleckého posudku č. 664, a proto k soud k provedení tohoto důkazu nepřistoupil.
56. Žalobce navrhuje soudu, aby s ohledem na zásadu dobrých mravů k marnému uplynutí subjektivní lhůty dle § 118 odst. 2 daňového řádu nepřihlížel. Žalobce uvádí, že to byl žalovaný, který zapříčinil nezákonné trestní stíhání žalobce a jeho jednatele. V důsledku trestního stíhání pak nebyl žalobce schopen včas předložit některé důkazy k návrhu na obnovu řízení. S danou argumentací nemůže být žalobce úspěšný. Daňový řád výslovně neupravuje zásadu jednání v souladu s dobrými mravy a institut dobrých mravů se ve veřejném právu neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 261/2016-39). Žalobce však mohl v případě návrhu na obnovu řízení požádat o navrácení lhůty pro jeho podání podle § 37 daňového řádu, pokud měl za to, že mu ve včasném předložení znaleckého posudku (a případně dalších důkazů) bránilo nezákonné trestní stíhání. Právě institut navrácení lhůty v předešlém stav může zmírnit dopady některých závažných životních situací. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce tento institut využil a žalobce to ani v podané žalobě netvrdí. Pokud žalobce nebyl v tomto směru aktivní, nemůže svoji procesní pasivitu dohánět až v řízení před soudem. S ohledem na výše uvedené shledal krajský soud nadbytečným provedení důkazu navrhovaného žalobcem, a to důkazu znaleckým posudkem na tehdejšího jednatele žalobce z oboru psychiatrie, kterým mělo být prokázáno, že trestní stíhání tehdejšího jednatele žalobce mělo dopad na včasnost předkládání důkazů.
57. K výtkám žalobce, že orgány finanční správy zapříčinily či iniciovaly trestní stíhání žalobce krajský soud uvádí, že správce daně nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud učinil oznámení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin. Správce daně si v souladu s § 99 odst. 2 daňového řádu nečiní úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin (na

což ostatně poukazuje i žalobce v podané žalobě). Tuto otázku „pouze“ předává k vyřešení orgánům činným v trestním řízení (v souladu s oznamovací povinností stanovenou v § 53 odst. 3 daňového řádu).

58. Krajský soud se v rámci posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohl zabývat právním posouzením adekvátnosti pětileté záruční doby v případě veřejné zakázky žalobce na dodavatele projektu. Hodnocení (ne)dodržení dotačních podmínek v rámci daňového řízení ve věci odvodu nemůže být předmětem přezkumu v dané věci, neboť jak krajský soud zmínil již výše, předmětem daného řízení je toliko posouzení aplikace institutu obnovy řízení. Pro úplnost krajský soud dodává, že požadavkem žalobce na délku záruční doby, se výslovně zabýval Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 Af 50/2018-257. Konstatoval, že pokud orgány finanční správy posoudily požadavek na pětiletou záruku jako diskriminační a nastavený ve prospěch pouze jednoho subjektu (společnosti CD REGENT), bylo takové posouzení předčasné, avšak toto dílčí pochybení se netýkalo nosných argumentů napadeného rozhodnutí a zrušení rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům na odvod z tohoto důvodu by tak bylo přehnaně formalistické.
59. Ani žalobní argumentace, že z důvodu trestního stíhání nemohlo dojít k zavedení velkokapacitní výroby není z hlediska splnění podmínek pro povolení obnovy řízení relevantní. Trestní stíhání a jeho dopad na plnění dotačních podmínek nelze považovat z hlediska obnovy řízení za novou skutečnost, která vyšla najevo po ukončení řízení ve věci odvodu. Krajský soud se proto danou argumentací žalobce podrobněji nezabýval.
60. Žalobce se v podané žalobě rovněž domáhal odlišného hodnocení důkazů, které předkládal v daňovém řízení ve věci odvodu. K tomu krajský soud uvádí, že způsob, jakým bylo prováděno dokazování v daňovém řízení ve věci odvodu není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, neboť se netýká řízení, resp. rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení. Krajskému soudu proto nepřisluší, aby se hodnocením dokazování v daňovém řízení ve věci odvodu zabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

61. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 5. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu